

Týden třináctý - z jihu na sever a co nás cestou potkalo

„Od konce dubna 2019 se stane na pár měsíců naším domovem západní pobřeží Spojených států. Pacifická hřebenovka. Pokusíme se ji projít z jihu na sever, tedy z Mexika až do Kanady.“ – sledujte příběh Dany Mackové.

Dnes nás čeká náročný den plný cestování nezvyklými dopravními prostředky. Konkrétně musíme přejet autobusem z Lone Pine do Lancasteru, kde máme zamluvené auto, kterým se přemístíme do Las Vegas, odkud přestoupíme zítra ráno na letadlo do Seattlu. Odtud již máme na neděli ráno domluvený odvoz skoro až na trail s tím, že to „skoro“, tedy asi padesát mil, dořešíme na místě. Nemůžu dospát, a tak po páté vstávám a jdu si naposledy užít cvičení mezi skálami, které bych si nejraději odvezla s sebou do Prahy stejně jako celé tohle místo, včetně pejsků.

Po deváté nás Reg zaveze do města, odkud nám v deset jede autobus. Nemůžeme to splést, protože je tu jediná zastávka, kde už čekají další tři hikeři. Desátá odbije a autobus nikde. Po dvaceti dalších minutách se místo autobusu objeví dodávka plná lidí včetně několika dětí a jednoho velkého psa. Polije mě horko. Autobus jezdí jednou denně a my se odsud dnes musíme dostat. Paní řidička nám oznámí, že kvůli vichřicím v Mohavské poušti, přes kterou jedeme, nebyla schopná jet autobusem, a jede tedy jen dodávkou. Nevím, jaký je rozdíl mezi pravděpodobností odfouknutí přeplněné dodávky a autobusu, ale nechci do toho zbytečně šťourat, protože nám zároveň sdělí, že naloží jen ty, kteří mají rezervaci. Naštěstí jsem rezervaci udělala, a tak jako jediní nasedáme dovnitř. Mně leží na nohou velký vlčák a Jirka sedí na sedadle s paní a dítětem. Celá tato estráda stojí padesát dolarů. Skvělá investice.

Jsme šťastní, že jedeme, a po prvotní nelibosti tříhodinová cesta vcelku rychle uběhne. Projíždíme místy podél trailu, a když stavíme v Inyokernu, kde jsem ztratila své trekové hole, je to takové malé dějá vu. Paní řidička nás navíc svezde až před půjčovnu aut, a naše zpoždění tedy není tak hrozné. Jirka jde zařídit náš dnešní vůz a já jdu do místního fast-foodu hledat koupelnu. Po deseti minutách najdu Jirku v extázi.

„Dali nám mustanga,“ vypadne z něj. Nechápu. Objednali jsme nejlevnější auto, jaké na čtyřhodinovou cestu pouští stačí. Půjčovna očividně levná auta dostupná neměla, a tak jsme místo námi zamluveného vozu dostali ten, který měli. Takhle nadšeného jsem Jirku od začátku trailu ještě neviděla. V mých očích nasedáme do stříbrného auta, které hodně vrčí, ale Jirka zřejmě vnímá i věci, které nevidím. Jsem však nadšená z toho, jakou má radost, a tak se ji snažím sdílet a všechno

obdivovat.

Vyrážíme na náš dnešní road trip a smějeme se sami sobě. V otrhaném merinu oblečení vagabundi, co si vezou zadek v autě za několik milionů. Po cestě stavíme v jediném přijatelném mexickém dineru, protože vzdálenosti jsou tu opravdu z jiné dimenze než u nás. Jedna benzinová pumpa za sto mil vskutku neladí s naší snahou se občerstvit. Čím víc se blížíme do Vegas, tím víc vtipkujeme na téma svatba. Už před měsícem, kdy bylo dost pravděpodobné, že náš výlet budeme muset z důvodu sněhu v Sieře otočit, jsme žertovali, že pokud se tak skutečně stane, vezmeme se ve Vegas. Od vtipu k činům nikdy není daleko, ale ani jeden z nás nic nezařizoval, ani se o možnost takové akce nezajímal. Teď je sedm večer, jsme necelou hodinu od Vegas a jediné, co máme zařízené, je naše Airbnb ubytování. Je svatba vůbec proveditelná a nakolik šílený je to nápad?

Nedovedu si představit, že bych se vdávala „klasicky“. Z mnoha různých důvodů, jejichž vysvětlování je na dlouhé povídání. Jirka určitě tím důvodem není. Všechno do sebe nějak zapadá. Projíždíme po vegaském stripu a dohodneme se, že dnešní večer necháme vyšší moci. Tak to bude nejlepší. Po osmé dorazíme na ubytování, kde nás přivítá milá slečna Mika s kocourem. Povídáme si a je to jeden z těch momentů, kdy víte, že si rozumíte.

„Co máte dnes večer v plánu?“ ptá se Mika.

„Mysleli jsme, že bychom se mohli vzít. Je moc pozdě?“ odpovídáme.

„Co???“ vypadne z Miky a rázem se pro tuto akci nadchne.

„Máte nějakou představu?“ ptá se.

„Jedinou. Žádný Elvis,“ bez váhání odvětim, protože představa, že mě oddává imitátor Elvise Presleyho, zatímco skutečný Elvis se obrací v hrobě, mě dost děsí.

Než si dám sprchu, přistane mi v telefonu několik míst, z nichž jedno vypadá „úplně normálně“ a mají tam otevřeno do deseti večer. Voláme tam a skutečně mají volno. Bez čekání sedáme do auta a vyrážíme.

Začínám být nervózní, ale naštěstí je to kousek, a tak nemám čas utéct. Na místě zjišťujeme, že samozřejmě potřebujeme na úřadu vyplnit potřebné dokumenty, které pochopitelně nemáme. Vypadá to, že svatba nebude, ale přesvědčíme nepříliš ochotnou paní na recepci, že vše do dvaceti minut zařídíme, ať na nás počkají. Zřejmě tomu osud tak chtěl, protože na úřadě, kde je jindy plno, jsme jediní a skutečně jsme za chvíli zpět i s dokumenty. Oddávající je již připravený, ještě nezbytnou kytici z trekových hůlek a obřad může začít

Mika nám jde za svědka a oba máme co dělat, abychom nebrečeli. Mám trochu netradiční smysl pro romantiku, ale i kdybych celou akci plánovala, lépe bych to nevymyslela. Bylo to vtipné, rychlé a bez zbytečných slov. Po obřadu přišla na řadu i koupě zasnubního prstenu a oficiální žádost o ruku. Někdy je prostě dobré udělat věci obráceně. Tedy alespoň pro mě. Teď už mě čeká jen víc než tři tisíce kilometrů ve svatebních šatech. A o tom zase příště.

- Dana Macková
- Instagram: @seafox_yoga
- foto: Dana Macková

